

Divina Tragedie - Cântul V

Adrian Erbiceanu

Același drum cernit aveam în față
Și-aceeași ploaie neîndurătoare.
Dar "luminat" eram, ca de-o povață,

De vocea aspră, stigmatizatoare,
Care-mi trasase, "clară", o misiune
Lipsită de orice coordonare.

Fără iluzii sau comprehensiune,
Mă și vedeam făcând-o de ispravă,
Spre profanarea numelor străbune...

Mergeam având o-nfățișare gravă,
- Cu nodul gătit, strâns la cravată -
Precum năimiții care pun otravă,

Sentința să ți-o facă ușurată,
Când dimprejur, priviri insidioase,
Misiunii-ndeplinite-i dau răsplată...

Același frig mi se-nvârtea prin oase,
- În rătăcirea mea neomenească -
Trudind, în van, s-ajung la niște case,

Când pași pe urmă prinseră să crească.
Surprins că un intrus îmi strică planu'
Mă repezii c-o forță nefirească,

Să-i răsucesc intrusului gâtlanul...
C-o mină calmă, prevenind o crimă,
În fața mea sta, iarăși, Topîrceanu.

- "Ți-e șansa de a reuși infimă!
Cu mutra asta excesiv de dură,
N-o să-ți acorde nimeni o centimă

Și nicidecum să-ți vândă o... armură !" ...
- "Să-mi vândă ce?!" - "Nimic!... Sunt Interpretul!..."
- "Nevoie n-am de mijlociri! Te-ndură!" ...

- "De ai sau n-ai, aici e mort secretul!
Tocmit sunt să te duc la destinații,
- Cu toate că de mult e gol bugetul! -

Mă miră, doar, că ai intrat în grații,
Cu tot aplombul tău fără pereche,
Recunoscut pentru... Gratificații”.

-“Ascultă!...” -”Știu, povestea este veche,
Dar uită pe moment diplomația
Și bagă-ți “mini-fonul” în ureche;

Cel ce a inventat “Hulubăria”
Nu a făcut-o doar de argăseală,
Ci-n mâini să țină strâns Birocrația.

El vrea s-audă orice Burtă-goală,
Ori, pe vreun Îmbuibat, când se ridică
Cu gânduri, încolțite, de răscoală”...

-“Maestre, văd că viața se complică!
Cu-așa ghidări de pură Sanctitate
Cine-ar avea curaj să-l contrazică?”

-“E ordin dat deja pe Unitate:
Căprar ai fost numit de Cel mai Mare,
Să te aducă-n actualitate!”

-“Căprar?... Dar asta sun-a degradare!
Nimic, din tot ce-a fost, nu se prezervă?”...
Dar, evitând o nouă confruntare,

Mi-am reclasat părerea în... rezervă.
Știam, din cătania mea uitată,
Că dacă taci mai nimeni nu te-observă,

Chiar când prezența ta-i justificată...
-“Hai, mișcă-te Căprare, haide, iute,
Că ne așteaptă-n vârf o Cazemată !”...

Simțeam cum vântul spadele-și ascute,
Fortându-mă să pot menține pasul,
Gata de-Atac în câteva minute.

-“O vorbă doar - am spus, trăgându-mi glasul -
Cu-Armura asta El ce vrea să dreagă?
Cum poate deshandicapa impasul

In care a băgat o lume-ntreagă ?”...
-“La Troia, cred, Achile a pierdut-o,
Când nevoit a fost să se retragă...

De-atuncea nimeni nu a mai văzut-o;
Avea puteri, se zice, cu toptanul,
Că tremurau toți cei ce-au cunoscut-o”.

-“Vai mie!,-am spus, privind Parnasianul -
Și-acuma eu sunt cel ce m-am ales cu
Găsirea lui Achile Peleianul?

Dar asta nu e ce m-am înțeles cu
Fantoma ce m-a luat drept chezășie!...”
-“Fă-i o schimbare, spune-i Pele... escu,

Că poate-o fi vreun ins de el să știe!”
Cu-așa învățătură clară-n minte,
Mi-am zis : “Dă, Doamne, și așa să fie!”...

Prinzând puteri (și-atras ca de plăcinte),
Am început s-alerg fără oprire,
Când ordinul sună : „Tot Înainte! ”...

În fața mea deodată, o zidire -
Templu de vis, din vis se ridicase,
Ca semn final de supraviețuire.

Lumina, incredibil, inundase
Și cea mai găunoasă-adâncitură,
În revărsări, excentric-voluptoase.

Sfidare de bun simț și de natură!
Eram acolo eu și... “Reformismul”:
El un Gigant, eu doar o stârpitură,

Ce-mbrățișa tradiționalismul.
(Handicapat, m-am prăbușit în mine,
Crezând reîntronat Colectivismul!)

O voce-atunci căzu de sus : “Străine,
Oricine-ai fi, la poartă de se bate,
Intrarea este pentru orișicine,

Ieșirea numai... pentru cine poate!”